

Fredag 30 oktober

Vad ska det bli av Folkparken?

Ska Folkparken verkligen bebyggas med bostäder? Det kan man undra, så som en viktig stadsbyggnadsfråga nu rullar på av sig själv. Om man inte ser upp, kanske det blir en snöboll som inte går att stoppa innan den vuxit sig för stor.

Diskussion har det i alla fall blivit, åtminstone bland de närmast berörda på Väster. I veckan har allmänheten varit inbjuden till två visningar av de fem tävlingsförslag som nu är upphängda i den annars stängda folkparksbyggnaden. Det var inte lätt för de föredragande kommunala tjänstemännen att värja sig mot upprördanärboendes upprörda och ilska angrepp.

Tävlingen gäller idéer om den befintliga byggnadens framtida användning och förslag till bostäder i parken runt omkring. Fastighetskontoret utlyste tävlingen i våras, och i början av november ska den avgöras av juryn. Den består av fastighetsnämndens och byggnadsnämndens presidier, dvs fyra borgare och två socialdemokrater. Inga andra.

De fem förslagen är rätt olika. Ett förslag river folkparksbyggnaden, ett annat gör P-hus av den. Bägge idéerna är lika omöjliga och diskvalificerar egentligen förslagsställarna, eftersom det i första hand gällde att hitta en användning för den. De tre som vill bevara byggnaden föreslår skola, kyrka eller kropps-kulturpalats.

Byggnaden är, om inte särskilt praktisk och ändamålsenlig, så i alla fall säregen som arkitektur. Den ritades av dåvarande lundaarkitekten Bengt Edman, och betraktas idag av avancerade arkitekturteoretiker som ett lysande exempel på skandinavisk juttitalbyggnadskonst. Den återfinns som sådant i en bok utgiven på engelska och italienska av den norske arkitekturprofessorn Norberg-Schultz.

Själv har många av oss glada minnen av byggnaden från vänsterpartiets storhetstid på sjuttitalet. Många fester har där ägt rum – förstamajfester, årsfester, valvaker och inte minst höstfesterna på åttitalet, som satte färg på hela parken med cirkus och lammgrillning. Numera tvingas tyvärr vänstern välja mindre lokaler för sina fester.

Gustaf Laneryd

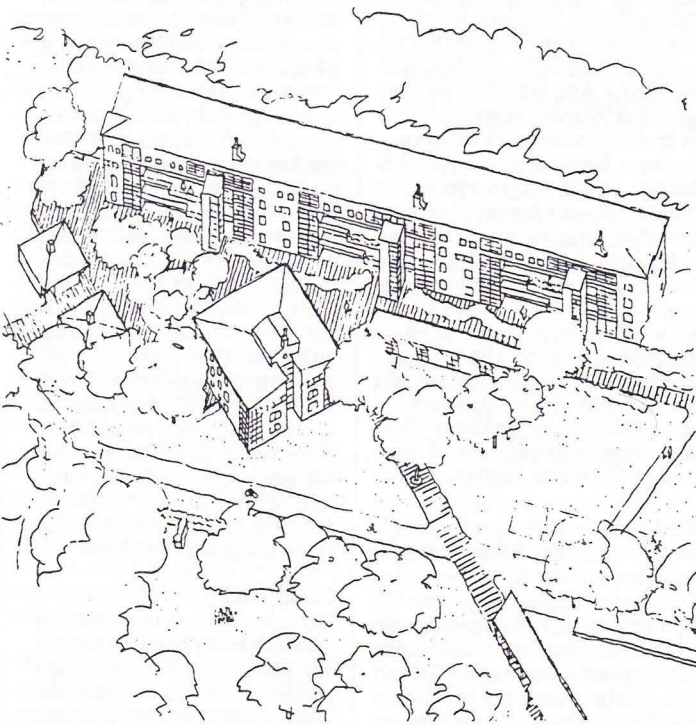
Det är egentligen skandalöst att inte fritidsförvaltningen har lyckats hålla liv i festsandet på Folkets park. Men det är väl tidsandan också. Annat var det när Gustaf Laneryd hade hand om arrangemangen. Han spelade schack och hade hundshower. Det var en riktig nöjes-kung med tillställningar överallt i Skåne – Törringelund, Bokskogen, Bökebergsslätt var det traditionella lantliga dansbanorna. I Lund arrenderade han folkparken, först gamla härliga Tyrol, sen det nya etablissemanget. Men när fritidsnämnden med vänsterns stöd efter ett par år kommunaliserade nöjestillställningarna, svek publiken. Det var antagligen dumt av dåvarande vpk att inte inse det personliga engagemangets betydelse...

Idag ligger byggnaden i malpåse sedan snart två år. Ingen får hyra, även om man skulle vilja betala. Så resonerar fastighetskontoret – man städer inte, men håller en grundvärme som kostar åtskilliga tusentals kronor om året. Uteblivna hyresintäkter tar man tydligen gärna: Kommunen vill alltså sälja.

Bostäder i parken

Förslagen till bostäder i parken är av skiftande omfattning. Tre av förslagsställarna lyckas få in mellan 125 och 175 lägenheter, givetvis på bekostnad av fria ytor i parken. PEABs förslag är maffigast: bostadshus både norr och söder om folkparksbyggnaden, som dessutom rivs. HSB lyckas få in 126 lägenheter i femvånings punkthus bara i den norra delen av parken, mellan folkparksbyggnaden och Papegojelyckan. Det blir ganska kompakt där.

Harald Nilsson Byggen föreslår 22 små punkthus spridda i parken runt folkparksbyggnaden omgjord till P-hus, något som knappast kan tas på allvar. Ett fjärde förslag från fd LB-hus innehåller 63 lägenheter i sju oregelbundet spridda hus i parken, medan det femte förslaget, från LKF, slår vakt om parken i

söder och istället föreslår ett långsmalt hus utefter trädrindan mot Papegojelyckan och ett punkthus på snedden framför. Dessutom vill man bygga bostäder på P-platsen vid energiverkens nya ställverk. LKF föreslår också skola i folkparksbyggnaden, ett ganska genialt förslag, eftersom Värpinge och Väster behöver en ny skola.

Motförslag

Men det finns också ett motförslag, som lämnades in redan i januari, innan tävlingen var utlyst. Det heter Framtidens park och analyserar Folkparkens karaktär och funktion utifrån dess rekreations- och vegetationsvärden. Här byggs inga bostäder alls – bara folkparksbyggnaden byggs till med ett "humanistiskt Ideon", ett forum där humanistisk forskning kan möta näringslivet för konferenser, seminarier och utställningar. Det verkar stämma bra med en fp-motion. Förslaget är onekligen mycket välgjort, och skulle säkert uppskattas av de västerbor som kom för att se tävlingsförslagen. Men

det fanns dessvärre inte upphängt. Bakom det står landskapsgruppen Puma, fyra studerande som gjort det som ett projektarbete på landskapsarkitektlinjen på Alnarp.

Folkparkens öde ligger i Lunds politikers händer. Ska man verkligen bygga bostäder i en av Västers finaste parker, medan man istället gör park och avstår från att åter skapa bostäder i kvarteret Galten i stadskärnan? Så uttryckte en socialdemokratisk politiker hur han personligen såg på motsättningarna i sitt eget parti i dessa två stadsbyggnadsärenden. Det kan vara en tankeställare, när man drar sig till minnes hur en gång arbetarrörelsens Folkets park såldes till Riksbyggen som planerade bostäder där. Parken räddades emellertid åt lundaborna, genom att kommunen 1963 köpte den av Riksbyggen efter omfattande protester från den icke akademiska ungdomen. Först 1977 stod den nya byggnaden klar som fritidscentrum för Väster.

Men det kanske inte är inne med sådant nu, trots 500 nya lägenheter på Värpinge?

Tho

Ny valkrets för Lund?

Fyrstadsregionen är en märklig skapelse. Riksdagsvalen väljer som bekant Helsingborg, Landskrona, Lund och Malmö tillsammans sina representanter. Bakgrunden till denna arrondering lär vara att stadsborgerskapet i Malmö inte ville överflyglas av länets agrara majoritet, men att Malmö var för litet för att bilda egen valkrets.

Sen dess har mycket ändrats, och de fyra städerna har bl.a. inkorporerat stora delar av den skånska landsbygden. Förhållandet mellan dem präglas ofta av rivalitet. Särskilt påtagligt blir det när det är dags att göra upp de stora partiernas riksdagslistor. Traditionen bjuder bl.a. att de fyra ska ha minst var sin socialdemokratiska riksdagsledamot, något som man inte ser som självklart i Malmö. Hos moderaterna är det likadant, och deras riksdagsman Knut Wachtmeister har ihärdigt verkat för en nyordning. Därför sitter det åter en utredning som diskuterar en ny uppdelning av länet. Målet är ett förslag redan detta år som så fall kan introduceras i valet 1994.

Fp, m och s lär vara inne på en tredelning: Malmö ska bli egen valkrets medan övriga länet delas i två med gräns någonstans norr om Lund. Kds vill göra en krets av hela länet – små partier tjänar på stora kretsar. C har inte bestämt sej.

Vad tycker vänstern?

Det vet vi inte men VB tycker ungefär så här:

Eftersom alla andra partier har egoistiska motiv för sina förslag borde även v och mp kunna ha det, och i egenskap av (än så länge!) små partier förespråka ett obrutet län. Det blir inte fler mandat för det men större utsikter till rödgröna skånska riksdagsledamöter.

Nu finns det som tycker att litet är vackert, trots att en skånsk storkrets fortfarande skulle bli mindre än Stockholms stad och län. Men om länet ska delas på något sätt måste det vara fel att gå ifrån den indelning som vi faktiskt har och som i andra avseenden fungerar. Vitänker på SSK. Att göra en enkla av Malmö saknar rationell grund, särskilt sedan storstadsutredningen klargjorde att Malmö inte längre är någon storstad.

Fast hur ska vi ha det med länsindelningen i framtiden? Vänsterpartiet har en linje om starka länsparlament, där landstingen övertar det mesta av länsstyrelsernas funktioner. Det finns en hel del giltiga invändningar mot denna idé, och till dem kan vi återkomma en annan gång. Men om länsregionerna ska bestå och ges en starkare ställning, då kommer man inte ifrån frågan om just indelningen. Den nuvarande var kanske rationell på 1600-talet när den tillkom men är det definitivt inte i dag.

Inför årets dystaste helg

Än en gång har vi den här, årets dystaste helg, som gjord för relationsuppbyggelse och gräl med barnen. Men medan regnet faller och mörkret tätnar kan man falla i grubbel också över tidens frågor. Jag har länge sett frågan om Sverige ska gå med i den Europeiska Unionen som den enda värd stort intresse och uppmärksamhet så här i 90-talets början, men jag börjar tveka. Inte på allvaret i den och inte i min övertygelse om vad som är rimligt. Inte skulle väl en majoritet av svenska folket frivilligt gå in i vad Danmark avvisat?

Nej, men vad som uppstår mig är naturligtvis *Krisen*: arbetslösheten, fallisemangen, håglösheten. Det blir än värre de närmsta åren, Sverige förväntas nå arbetslöshetsiffror av storleksordningen 10 procent nästa år och det förutspås att i vår är det vanligt folk med lån på villor och bostadsrätter som det går illa för. Vi borde inte vara förvånade: ord som "kapitalismens återkommande kriser" var självklarheter på den tiden vi ägnade oss åt partiprogram och marxistiska grundkurser. Den här gången tycks det bli extra djupt och långvarigt. Ordet *depression* börjar användas, för första gången på femtio år.

Ledig nisch

Historien har inte tagit slut och mänskligheten är inte på spikrak väg mot det liberal-kapitalistiska paradiset, inte ens vi i den rika västvärlden. Just för att häva krisen behövs Bryssels överstatlighet, säger entusiasterna, tillsammans kan vi fixa det. Det tror jag inte ett ögonblick. De ekonomiska recepten måste bli olika för Sverige och Finland och Spanien och Tyskland och Storbritannien – om alla får samma medicin går det illa. Det är ingen nationalism att säga så, det är en insikt om att det är svårt att styra hela världsdelar i ministerråd och expertkommissioner. Däremot är det möjligen konservativt att säga det, och då får jag väl stå för det. Sen moderaterna lämnade konservatismen finns det en ledig nisch i svensk politik för sans och måtta, historiskt kunnande, realistiska bedömningar och försiktiga lösningar.

En annan statlig utredning tittar just på länsindelningen. Ska den göras om så påverkas även riksdagens valkretsar. Det är inte stor idé att ta bort fyrstadsregionen för en ordning som åter måste göras om efter ett eller två val.

Vad kommer att hända i svensk politik? Mitt tips är samlingsregering inom ett år. Ska det bli nån ny start för Sverige får nog sossarna komma till.

Naturbehov

Nu har det hänt igen. En bekant som bott några år i Skåne sa: – Vi ska nog flytta tillbaka till Göteborgstrakten. Vi saknar tillgången till orörd natur här i Skåne

Vad svarar ni på sånt? Förmodligen som jag, som var för trött för att argumentera: – Ja, det är tråkigt att det är så här. Men jag bestämde mig i alla fall för att inte stå svarslös nästa gång och i stället tänka ut några lämpliga repliker.

Svar på tal

Här är mina förslag:
– Nej, det finns det inte men det gör det förbanna mig inte någonstans i Sverige. Allt är kulturpåverkat, far upp till "urskogs"-reservaten i Småland och du ska finna stengårdsgårdar i de otillgängligaste snären. Mellansveriges skogar är virkesåkrar av inplanterad kanadensisk tall och där till och med gödslar de den från helikopter. Orörd natur, det är löjligt! Fjällen ska vi inte tala om, det är en betesmark för extensiv djurhållning där varanda kvadratmeter är utnyttjad.

– Med orörd natur menar du förmodligen barrskog. OK, här i Skåne är det mer lövskog, det har med det tydligare klimatet att göra. Åk du norr ut om du är så förbannat sugen på granar. Du vet väl att Sveriges julgranar importeras från Danmark?

– Nej, det är lite klenk just i Lunds omedelbara närområde. Extra trist blir det ju också om det lilla vi har naggas i kanten. T.ex. är och förblir golfbanan på Kungsmarken en skandal; rösta på Vänsterpartiet i Lund vid nästa kommunalval så att vi kan göra något åt det. Men har du varit vid Rinnebacksravinen på Väster, har du kollat in dammarna vid Reningsverket? Det är en fin konst att ta vara på de udda elementen i det förvisso hårt exploaterade kulturlandskapet.

– Jodå, men man får åka en bit bort. Ut till kusten kommer man ju snabbt t.o.m. med cykel och Öresunds strandmarker är väl så spännande som de banala klippskrevorna i Bohuslän. Men annars får man väl ta bil för att komma ut t.ex. till backland-

skapet eller Vombsänkan eller Romeleåsen och där kan nog du hitta vad du söker.

– Jovisst, jag kan förstå att du tycker det är hårt utnyttjat och överbefolkat. Så uppfattar man det nog om man far till de kända ställena, säg t.ex. Dalbyskogen eller Bökeberg eller Skrylle. Skåningarna har en egendomlig förkärlek för att klumpa ihop sig vid ett dussin nerslitna "beauty spots" av typ Kullens fyr, Stenshuvud och Skärålid. Skåningar kan ju vara nog så bra några i taget men i stora mängder blir de lätt påfrestande. Det finns bara en lösning: köp topografiska kartan och välj dina egna mål. Då kan du tex. hamna vid Håkull, Bästekille backar och Klöva-bäcksravinen i stället och där är nästan inte en människa.

Tja, se där några tips att klippa ut, förvara i plånboken och ta till nästa gång.
Trevlig helg!

Lucifer

Claes And

Nordpoesi 1992 står det som titel på den fina katalogen som gavs ut till evenemanget i helgen 24–25 oktober. Då blev det tillfälle att möte "den samtida nordiska poesins mångfald". Allt från Finnmark i norr till Danmark i söder, från Grönland i väst till Finland i öst.

Poeterna presenterades av eldsjelen Ernst Malmsten som verkligen förtjänar pris för sitt initiativ. Poesihelgen är numera ett stort och riksbekant evenemang. Dessutom ett gratisnöje. Det är bara katalogen som kostar.

Vid första programpunkten på söndagen var AF:s stora sal packad med folk. Många blev besvikna eftersom de kommit för att höra Kristina Lugn som tyvärr fått återfall i sitt blödande magsår och därför fick lämna återbud. Men vi fick i stället höra en poet och folkhögskolerektor från Färöarna läsa sina dikter först på färöiska och sedan på svenska och lägga märke till hur nära språken ligger varann.

Sedan kom söndagsförmiddagens höjdpunkt – åtminstone i min smak – nämligen Claes Andersson, denne finlandssvenska mästare i talspråksmässig dikt. Enkel och avspänd. T. ex. på det här viset:

Makten bryr jag mig inte om.
Men härligheten.

(ur diktsamlingen
Som lyser mellan gallren, 1989)

Ingrid Marie och Bosse Hammar

För några helger sedan var jag på landet. (Understundom en något förkättrad sysselsättning i detta Veckoblad.) Jag ägnade mig åt två viktiga saker: äppelplockning och Bosse Hammar. Att plocka äpplen är något av det mest njutbara som finns. I motsats till blåbär är äpplen stora och vackra. Det går fort, dvs man får snart en påtaglig belöning för arbetet. Våra gammaldags korgar fyller snart gårdsplanen. Ovanligt stora Ingrid Marie (plus några korgar med Ribston och Cox Orange) lyser vänligt belönande mot oss. Så äppelplockning rekommenderas. Vid sidan av det påtagliga resultatet får jag frisk luft, känner mig fysisk stark och duktig och tillfredsställelsen att ta vara på Guds gåvor. Även förarbetet har sina ljusa sidor. Jag tänker främst på klippning som är en konst i sig. Jag låter gärna mina vänner tro att det är svårare än det är.

Sådan är kapitalismen

Det finns ett litet problem. Vad ska jag göra med alla äpplena? Visst kan jag stå på torget och sälja eller åka runt till småaffärer och institutioner. Men det tar tid och kräver en bättre krämare än jag. Det är

svårt att sälja till traditionella uppköpare. De kräver jämn kvalitet. Eftersom jag gubevars är miljömedveten handlar det om giftfri odling med resultat varierande frukttorlek och en hel del fläckar på skalet. Men det är inget fel på äpplena. De är utsökt goda. I år är de ovanligt stora, vackert röda och utan fula fläckar. Men tyvärr är det lika dant för alla andra odlare. Marknaden översvämmas av jättefin frukt. Som lök på laxen dräller affärerna av importerad frukt som glänser av vax och annat otrog. Som är förädlad för att hålla sig länge – och som smakar mycket sämre än vår svenska frukt.

Vår granne, som i alla år varit landstingsman (c), försäkringsagent (Länsförs.) och en hel del annat vid sidan av sitt yrke som jordgubbsodlare, kom hem en dag från en delegationsresa. Sveriges jordgubbsodlareförening hade gästat sina kolleger i Kalifornien. Over There. Han var djupt imponerad av den kapitalistiska produktionsordningen. "Jag har aldrig sett så röa bär! Och jättestora. Och dom skördade fyra gånger om året." Det var grejor det! Sen undslapp han sig: "Fast dom smakade absolut inte ett piss!"

Sån är kapitalismen. Det har vi ju vetat länge förstås. Vi som tagit del av Marx' analys av vårt profit-hungliga kapitalistiska samhälle. Och en hel del tvivlare har väl dykt upp i dessa tider, när valutahajar och finanskapital gjort bort sig – eller snarare gjort bort oss.

Sådan är kommunismen

Nu vet vi också att kommunismen är skit. Om inte annat så hjälper oss Bo Hammar att göra upp med våra drömmar i Partiets ledband.

Det är klart att jag läser hans bok "Ett långt farväl till kommunismen" med ett stort personligt intresse. Jag har ju varit med sedan 1970. Och namnen som virvlar förbi är kända. Han gör också lundanedslag.

Bosse är bitter på partiet. Det är lätt att förstå. En av de viktigaste delarna av "de 38:s upprop" var att klimatet i partiet försämrats. Utstötning, förtal, stämpling har varit dåliga sätt att möta avvikare och kritiker. Istället för ett bredare och öppnare parti (som ju var ett av målen när vpk blev v) har många upplevt motstasen. Och det är ett känt fenomen när det blåser snålt. Bosse Hammar är en av dem som drabbats av dethär. Han är dessutom duglig, och då smyger gärna Jantelagen fram. "Du ska inte tro att du är nåt".

Bosse har två bevekelsegrunder som hänger ihop. Han är kritisk till statssocialismen och stalinismen och partiets mångåriga oförmåga att göra upp med gamla lojaliteter österut, och han vill ha ett svenskt vänstersocialistiskt parti. Ett brett vänsterparti.

Jag sympatiserar med bådaderna. Man blir lite störd av vetskapen om att Bosse själv var med så länge, satt med kunskapen, representerade, reste, såg. Vad gjorde han? Har han alltid haft den klarsyn han nu stoltserar med? Vem blev mest lurad – han eller vi andra? Är det ett sätt att avbörda sig ansvaret? Kanske kan man se hans hätskhet i ljuset av att många, i synnerhet unga medlemmar, intagit en mycket traditionalistisk politisk hållning.

De andra ståndpunkten missfärgas av att han själv använder samma sätt som sina kritiker, dvs han klassar och stämplar folk som högeravvikare, revisionister m m. Bosse ser

sin partiomgivning som kommunister eller demokrater. Svart eller vitt. Jag tycker nog att det finns en gråskala. Mellan socialdemokrater och ortodoxa kommunister finns alla varianter av radikala människor, där förmodligen merparten har svårt att plocka in sig själva på den politiska skalan.

För övrigt upplevde jag själv, när jag var kommunalpolitiskt aktiv i Kristianstad under 70-talet och nyleninismen var rådande dogm, att en stor del av aktivisterna var antingen sympatisörer eller medlemmar som teoretiskt var ganska osäkra, men som tog konsekvenserna av en radikal samhällssyn. Men det är klart: när det blåser framgångsvindar har man råd att vara generös. Så är det inte nu.

Resonemang leder fram till behovet av ett brett vänsterparti.

Varningsklocka

Boken är välskriven och underhållande. Förhoppningsvis kan den vara en varningsklocka gentemot auktoritära ideologier och sektarism. Och det är alltid trevligt att läsa sk returinformation (sånt som man redan vet; som är lokalpressens signum). Om Malmö (min barndom), Pennspecialisten och Mölle-vången, om lundensarnas sovjetkritik, om trevliga och mindre trevliga partikamrater etc. Vetni varför Gudrun Schyman kom in i partistyrelsen? Jo, valberedningens ordförande bedömde henne som en just kamrat därför att skåningarna, och framför allt lundensarna, inte ville ha henne i partiledningen. Så får vi veta att det var Ann Schlyter som i redaktionskommittén lyckades förhindra att partiets nya namn blev VKS (Vänsterpartiet för kommunister och socialister). "Nu får ni väl ändå ge er" var hennes kommentar till CH:s förslag 1990. (Till avd. "Bevingade ord"?)

Jag tar en tugga på mitt röda äpple och funderar över vad jag själv är och om mitt politiska liv varit bortkastat. I varje fall vill jag inte tro det. Och har det någonsin varit så nödvändigt med ett radikalt vänsteralternativ till SAP som nu? Hör av er om ni vill ha några kilo röda Ingrid Marie!"

Bengt Hall

ersson med flera

Tiden flyger bort
Konsten är så lång
Livet är så kort
Upp min själ till sång!

Här läste han sommardikter så att alla satt med mer eller mindre tårade ögon och tänkte på den varma sommaren som flytt och på långa ljumma kvällar i trädgården eller på sommarverandan. Eftersom jag är politiker så har jag bara tid att skriva dikter om sommaren, förklarade Claes Andersson själv. I katalogen presenteras han som poet, prosaist, polemiker, riksdagsman, psykiater och jazzpianist. En mångsysslare alltså. Det som inte står är att han också är ordförande i det finska vänsterförbundet, det politiska parti som samlat de olika finska vänsterrörelserna.

En kommunist är inte farligare än andra människor.
Enda skillnaden är att han vet att han har orsak att vara det.
(ur samma diktsamling)

På eftermiddagen hörde jag norrmannen Erik Vold läsa dikt till musik, realistisk, kraftfull och rolig dikt ackompanjerad av jazzpiano. Och träffade min gamla vän Gerd som var inbjuden som representant för den åländska dikten. Hon var mycket entusiastisk över arrangemanget.

Rapportös: Birgit A.

Underbart är kort

Folk utanför
videobutiken på Bankgatan
stirrar på mig
när jag cyklar hem
från kören
högt sjungande altstämman.

a

VECKOBLADET. Bredgatan 28, 222 21 LUND. T 046/13 82 13. Postgiro 1 74 59-9. Pren 120 kr per år. Ansv. utg. Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Tidsskriftsverkstan (Wallin & Dalholm) Fabriksg. 5. T 11 51 59 onsd. faxnr: 046/146582. e. kl 18. Manus lämnas senast onsd. kl 17 på Bredg. 28. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma, Lund. Utges med stöd av Vänsterpartiet. Red. ansv. för innehållet.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet. (Se ovan)
NY ADRESS.....

Kära Bellona Pomona!

– Men rutten frukt går väl bra? Vad jag förstår kan det inte anses miljöovänligt att kasta ruttna päron eller äpplen på misshagliga bilisters fordon?

Själv har jag vintertid cykelkor-gen full med kramade snöbollar, vissa hårda som isklumpar, ty de har legat där länge ömsom i tö och frost. Andra mjuka, snälla nykr-made snöbollar som inte gör så stor skada på bilarna eller bilisterna.

På försommaren försöker jag alltid spara ett par ruttna tomater att ha till hands. Naturligtvis lurar jag då komposten på ett litet bidrag, men jag tror den klarar det.

Ännu har jag inte lyckats få tag i ruttna ägg. Alla ägg nuförtiden är så färska och fina, även om de har legat månader i kylskåpet. Trots att de krymper i vikt och inte smakar lika gott som de nykläckta. Så jag vet inte hur man ska komma över ruttna ägg.

Jag minns på femtiotalet, när jag skulle ordna en attraktion på ett löjesfält. Jag hade läst om mannen som hade som sin största last – inte kvinnor, inte sprit, utan att kasta ägg i elektriska fläktar. Raskt anskaffades ett antal elektriska motorer med fläktblad – det var gamla dammsugarmotorer som blev så heta av den uteblivna luftkyllningen, att äggen stektes på dem och motorn strax därpå fattade eld. Andra fläktar var ypperliga – det blev liksom ett hasardspel för de kastande att lyckas träffa ett fläktblad. I annat fall passerade ju ägget mellan dessa och krossades inte förrän bakom anordningen.

Hur som helst försökte jag skaffa ruttna ägg. Men det gick lyckligtvis inte. Stanken var hög nog ändå efter en vecka. Men visst var det synd att kasta mat. Även om folk fick betala 25 öre för varje ägg, och löjesfältet gjorde strålande affärer.

Efter denna utveckling till ungdomens försyndelser är det dags att återvända till behandlingen av de förhatliga bilister som inte visar allmän hyfs. Så här års måste ändå rutten eller åtminstone övermogen frukt vara det bästa och mest lättillgängliga motmedlet. Det gäller bara att frukten inte ska skakas sönder och liksom passeras genom cykelkorgens trådgaller. Då är en gammaldags flätad videokorg att föredra; man kan bädda mjukt

Demokrati är inte näsräkning!

En motion till vänsterpartiets kongress från vänsterpartiet i Lund handlar om politisk demokrati. Jag tänker närmare belysa några tankegångar i motionen.

På ett ställe kritiserar uttrycket "verklig demokrati", som sägs vara en ny variant av distinktionen mellan borgerlig och socialistisk demokrati. Längre ner i motionen sägs att "Demokratin är inte normerande utan kan leda till att dåliga beslut fattas." Dessutom diskuteras begreppet civil ohörsamhet.

Välkammade och slätstrukna

Av kritiken mot uttrycket "verklig demokrat" framgår att motionärerna inte längre delar uppfattningen att "demokratin gör halt vid fabriksgrindarna", som vänsterpartiet tidigare uttryckt det när man ville påvisa att makten över arbetsplatserna i den privata sektorn inte kan nås av politiskt fattade beslut. Enda möjligheten ligger i att via fackföreningarna uppnå resultat förhandlingsvägen. Det är förvisso nödvändigt och bra men som fackföreningarnas ställning på den svenska arbetsmarknaden inte självklar. De borgerliga partierna är inte främmande för att begränsa deras verksamhet och inflytande. Glöm inte att det var en socialdemokratisk regering som la fram förslag om begränsning av strejkrätten. Så nog kan man tala om mer eller mindre djup demokrati.

Slutsatsen man kan dra är att motionsskrivarna och de som stödde motionen på medlemsmötet tycker att demokratin på arbetsplatserna fungerar utmärkt.

åt äpplena också, så håller de längre, tills det blir dags att plötsligt kasta dem ifrån sig.

Det måste dock anses olämpligt att söka träffa vindrutan. Inte för att den skulle ta skada, utan för att den sannolikt skulle bli så nersölad av den mosade frukten, att föraren skulle tappa sikten och i en kombination därav och av upphetsning kanske köra på någon oskyldig.

Vilka situationer som kan föranleda cyklister att vidta dessa åtgärder får vi återkomma till i kommande nummer av VB, som emotser rapporter från läsarna rörande deras behov av att avreagera sig.

Ruttna Pomona

Program-debatt

Men värre skall det bli

Av detta torde framgå att jag tycker att demokratin verkligen är "normerande". Jag skall dock ta upp ytterligare en aspekt. Längre ner i motionen sägs att "Självklart skall etniska minoriteters rätt skyddas, men detta är inget som automatiskt ligger i demokratin."

Återigen framgår att med demokrati menar motionärerna beslut fattade med majoritet. Innehållet i beslutet har inte med demokratin att göra.

Eftersom detta sägs i samband med en diskussion om etniska minoriteters rättsskydd, blir det extra intressant med tanke på den invandrarpolitiska debatten.

För även om motionärerna skriver att: "Självklart skall etniska minoriteters rätt skyddas," så tillägger man: "men detta är inget som automatiskt ligger i demokratin". Om man ser demokratin som nosräkning och inte tittar på innehållet i besluten så blir konsekvensen att folkomröstningar om invandrarpolitiken är helt OK. Det är då också demokrati attriksdagen beslutar om att kasta ut alla invandrare, eller för den delen alla judar. Motionärerna kan inte med sin demokratisyn kalla dessa beslut odemokratiska. Byt ordet "dåliga", uppe i inledningen, mot "odemokratiska" så förstår ni vad jag menar.

Hur blir det med trädskramarna?

Längre ner i denna famösa motion, om vilken gäller att ju mer den förklarar desto värre blir den, ställs apropå civil ohörsamhet den retoriska frågan: "Försvaret vi att medborgare motsätter sig fattade beslut (t ex hindrar kvinnor att utföra abort)?"

– Hur skulle det gå om alla dan-

sar tango, klingar osökt för mitt öra.

Om någon galning tar sig in på ett sjukhus och försöker förhindra en läkare att utgöra en abort, så är det polisen sak att ingripa.

Partiet kan naturligtvis stödja en olaglig civil ohörsamhetskampanj typ trädskramarna, utan att därmed misstänkas för att vilja eller förpliktigas att stödja alla andra!

Rune Liljekvist

Livet är försakelse och en och annan bakelse.
Se mötesnotis nästa vecka i VB!

Vänsterns väg
Onsdag 4 november kl 19.00

I januari ska vänsterpartiet ha kongress, välja ny partiledning och anta nytt program.

Vi har därför inbjudit riksdagsman Rolf L Nilson och partisekreterare Kenneth Kvist som samtalar om vänsterns möjligheter och svårigheter.

Föreningen Kvarnbyskolan, Kvarnbysvägen 68, Malmö, telefon 040-49 73 10.

Ring om du behöver hjälp att ta dig till skolan.

Bli medlem i föreningen Kvarnbyskolan: sätt in 50 kr på postgiro 495 55 05-5

MÖTE MÖTE

KOMPOL möte Må 2/11 kl 19.15 på partilokalerna. Tema: Kommunstyrelsen. Budget.

RÖDA KAPELLET L 631.117.00 Sista spelningen på Stadsteatern. Efter föreställningen är samtliga som spelat inbjudna till tack och avskedsskal med teaterensemblen i foajén. Sö 1/11 kl 18.45 rep på Kapellsalen, Odeum. Samma repertoar som förra veckan. Obs nästa söndag på Kapellsalen rep kl 17.00-19.00. Därefter möte om kommande verksamhet m.m. Lättare förtäring.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Thomas Schlyter och Gunnar Sandin.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer:
Gunnar Sandin, tel 13 58 99.
Vid utebliven tidning ring
Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69

Claes Andersson med flera

Nordpoesi 1992 står det som titel på den fina katalogen som gavs ut till evenemanget i helgen 24–25 oktober. Då blev det tillfälle att möte "den samtida nordiska poesins mångfald". Allt från Finnmark i norr till Danmark i söder, från Grönland i väst till Finland i öst.

Poeterna presenterades av eld-själén Ernst Malmsten som verkligen förtjänar pris för sitt initiativ. Poesihelgen är numera ett stort och riksbekant evenemang. Dessutom ett gratisnöje. Det är bara katalogen som kostar.

Vid första programpunkten på söndagen var AF:s stora sal packad med folk. Många blev besvikna eftersom de kommit för att höra Kristina Lugn som tyvärr fått återfall i sitt blödande magsår och därför fick lämna återbud. Men vi fick i stället höra en poet och folkhögskolerektor från Färöarna läsa sina dikter först på färöiska och sedan på svenska och lägga märke till hur nära språken ligger varann.

Sedan kom söndagsförmiddagens höjdpunkt – åtminstone i min smak – nämligen Claes Andersson, denne finlandssvenska mästare i talspråksmässig dikt. Enkel och avspänd. T. ex. på det här viset:

Makten bryr jag mig inte om.
Men härligheten.

(ur diktsamlingen

Som lyser mellan gallren, 1989)

Tiden flyger bort
Konsten är så lång
Livet är så kort
Upp min själ till sång!

Här läste han sommardikter så att alla satt med mer eller mindre tårade ögon och tänkte på den varma sommaren som flytt och på långa ljumma kvällar i trädgården eller på sommarverandan. Eftersom jag är politiker så har jag bara tid att skriva dikter om sommaren, förklarade Claes Andersson själv. I katalogen presenteras han som poet, prosaist, polemiker, riksdagsman, psykiater och jazzpianist. En mångsysslare alltså. Det som inte står är att han också är ordförande i det finska vänsterförbundet, det politiska parti som samlat de olika finska vänsterrörelserna.

En kommunist är inte farligare
än andra människor.
Enda skillnaden
är att han vet att han har
orsak att vara det.
(ur samma diktsamling)

På eftermiddagen hörde jag norr-mannen Jan Erik Vold läsa dikt till musik, realistisk, kraftfull och rolig dikt ackompanjerad av jazzpiano. Och träffade min gamla vän Gerd som var inbjuden som representant för den åländska dikten. Hon var mycket entusiastisk över arrangemanget.

Rapportös: Birgit A.